

Kiadóhivatal:
Kaposvár, Irányl D.-u. 14.
Ide csatlandók
az előfizetési pénzek.
Hirdetések és nyilvántartási
közlemények:

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
Egész évre . . . 4 frt
Félévre . . . 2 „
Negyedévre . . . 1 „
Egyes szám ára : 10 kr.

SOMOGYI ÚJSÁG

Szerkesztőség:
Kaposvár, Irányl D.-u. 14.
Ide küldendő a lap
mellémi részét illető minden
közlemény.
Bérmunkatársak küldé-
ményét nem fogadjuk el.
Kéziratokat vissza
nem adunk.

MEGYEI és HELYI-ERDEKŰ VEGYES TARTALMU HETILAP

A „Kaposvári Iparoskör” hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint egyszer: KEDDEN.

Felelős szerkesztő és kiadó: POÓR SÁNDOR. Főmunkatárs: DR. OBETKÓ KÁROLY.

Karácsony.

A küzdelmes élet, a zilált, sivár közállapotok közepette, im egyszerre megpihen a lelkünk, szívébe jó érzelmek és szent áhitat költöznek. Akiből még nem vesztett ki minden jó és nemes, aki még tud érezni: nagyszerű átalakuláson megy keresztül annak a haragszónak hallatára, mely Karácsony ünnepének beálltát jelzi. És a kétségbeesett megnyugszik, a szerencsétlen remélni tud, a gőgös megalázkodik, a nyomorultnak megenyhülnek kínjai és a jók boldogok. A betlehemi pásztortűz bevilágít a lélekbe, felfelengeti a szíveket. Átértjük és átérezzük a legmagasztosabb tant, mely arra oktat, hogy szeressük, szeressük egymást, mert így akarja az, ki e világokat megalkotá. És úgy érezzük hogy mi, akik egész esztendőn keresztül agyarkodunk egymás ellen, gyűlöljük egymást, most csakugyan szeret-

jük egymást... Csodás metamorfózis nagyszerű napja te, szent Karácsony ünnep!

Pedig mennyit vétünk ellened, ki nekünk születél karácsonykor, és értünk szenvedél kinos halált husvétkor. Mennyire eltávolodtunk tőled, mennyire lelértünk az erény utjáról, melyet nekünk mutattál és a keservek keservei között befutottál. És a Te irgalmasságod az, hogy e szent napon egyszerre kiragadva érezzük magunkat a mindennapi élet fertőjéből és közel jutunk hozzád, ki bűneinkben is szeretni tudsz bennünket.

Szeretni! Ez volt a Te jelszavad, melyet Te kiáltottál be elsőnek a világba, melyben a szívek megkérgesedtek a szeretetlenségtől. A szó bejárta a világrészeket, a tengereket, vizek és földek vizhangozták s az emberek elismerték. De valahány ember élt ezen a földön eddig, mind megtagadta a szeretet tanát. És vala-

hányszor az emberiségre virradt karácsony, a Te születésednek ünnepe, az embereket megszállja mint egy száműzött, de koronként vissza-visszatérő angyal a szeretet, melyről gyarlóságukban meglepedkeznek a hétköznapiok küzködése alatt.

De el most a hétköznapiakkal, ülünk ma ünnepet: szeressünk! A templomból, ahol imádkoztunk vétkeink megbocsátásáért, utunk a szegénység, a nyomor tanyáira vezessen bennünket, ahol az ő szegényei élnek, akik rázorolnak szeretetünkre. Akik fáznak, míg mi a kandalló kellemes melegénél gyújtjuk meg a karácsonyfák lángjait; akik éheznek, míg mi terített asztal mellett dicsérjük a napot; akik szomorúak és keserűek, midőn mi megnyugszunk és áhitatba merülünk. Enyhítsuk a nyomort, adjunk az inségeseknek, hisz nincs nagyobb boldogság, mint adni tudni, jót tenni. Nemcsak templomi imával, de így is

T Á R G Z A.

Elza.

I.

Elbízom én, hogy nagyon szeretsz engem,
Feltaláltad bennem kire vártál:
Találkozott két hajó a tengeren,
Jött az, a kiról annyit álmodtál,
... Csalódsz. E két hajó nem egymásra várt,
Találkozásunk pusztá veletlen,
Az én hajóm ujra szel horgonyát,
S tovább megy az uttalan tengeren.

Hiába szorítod kezem szívedhez,
Csókod nem perzseli hideg ajkam,
Hazudtam, hogy oly jól esik nekem ez,
Csak tégedet és magamat csaltam.
Ne várj többé rám az utcaszögleten,
Ne virraszd át miattam az éjet,
Ne sirasd multadat... Ne csókold kezem,
Én csak szánlak — szegény Elza — téged.

Ne jöjj el hozzám ölelésre, csókra,
Hazugság, ámtás csak szerelmünk,
Nem sokára utolsót üt az óra,
Aztán elválunk, és elfeledünk.

Lemosom kezem, mire reápadt
Bűnös, suhogó ruhád illata,
Elfeledtem tüzes, reszkető ajkad,
Párába száll a csókok mámor.

Tudom: a ki szeret mindent megbocsát,
Szerelmemben megtisztul a lélek, —
Ezt az életben nagyon sokan mondják;
De késő már... Nem szeretlek téged.
Tudom — szegény Elza — úgy szeretsz engem,

A hogy tán nem fog szeretni más lány,
De más boldogságról álmodik lelkem:
Én csak szánlak szegény Traviátam.

II.

... És tovább halad a lilaszínű habokon
Kicsiny, viharvert hajóm uttalan,
Es én még ébren is róla álmodom,
Pedig ő még tudja Ég, merre van,
Róla a kinek hófehér a lelke,
Ki megbocsátja sok tévedésem,
Kinek hűséges, tiszta a szerelme,
A ki megért, s megad mindent nekem.

Ugy vágyik a lelkem a tisztaságra,
Megutáltalak vétkeim indulat,
Fátyolt vetek sok átkos éjszakára,
Mikor a bűn, vétkeim megfogant,

Nem futok többé hervadt virág után,
Mámor és kéj átkozott nevetek,
Lelkem annyi szép álmát elpazarlám,
A sárban annyi kincsem elveszett.

Dalolhattok most már csábos szírének,
Csálhattok már csókra, ölelésre,
Ajkatokról rosszul zeng az ének,
Illatos a bűn, de jaj a vége:

Evezek a zugó, vészes habokon
Én viharvert-élet bus hajósa,
S Róla, a szép, tiszta lányról álmodom,
... S el fog jönni, minden azt suttogja!
Kis fehér kezét a kezembe téve
Rátalállok elvesztett utamra;
Nem nézünk mi a sárba, csak az égre,
Uj lesz a dőre, balga gyerek élte...
.: Vezess hozzá szerelmem csillaga!

Budapest, 1899. apr. 20.

Kovács Sándor.

szolgáljuk őt, ki ma született, hogy értünk éljen, szenvedjen és megváltson bennünket. Szeressünk, tegyük jót és lelünk meg fogja sejteni, szívünk meg fogja érezni, hogy ő csakugyan megváltott bennünket...

... Mi Urunk Jézus Krisztusunk, láss meg bennünket, s világítsd meg a mi utainkat. Mert nagy sötétségben tévelygünk és nem tudjuk, melyik a helyes út. Elidegenedünk az isteni törvényektől, melyeket a Golgothán szenteltek meg, de annál jobban érezzük az éjszakát, mely ráborult a Golgothára, a hűvös szelet, mely onnan indul utra és hideg fuvallata a szíveig hat. Amerre szemünk ellát, nem látunk helyet, ahol megpihenhetünk, az izzó agyak százezernyi gondolatai között nincs egy, melyben megnyugodhatunk. Minél többet lesünk el az élet és természet titkaiból, annál kevesebbet tudunk a boldogságról és megelégedésről. Minél magasabbra szállunk agyunkkal, annál mélyebbre sülvedünk szívünkkel. Egész lényünket bilincseibe veri az önzés, mely tengerré áradt immár, tengerré, mely összecsapott az emberiség fölött. A tengerből árva, magános szigetként emelkednek ki a Te bástyáid; az alázatosság, jámborság és a hit. Így nem jó az élet.

Láss meg bennünket Urunk és világíts nekünk, eltévelyedetteknek. Küldj közénk vezetőket, férfiakat, akikben megvan az, ami benned tökéletes és ami bennünk hiányzik. Ők vezessenek bennünket a Te neveddel, a Te szeretetteddel és meg fognak javulni a mi erkölcsünk. Így erősítsd meg a mi elménket és mi könnyebben fogjuk elviselni az élet terheit, melyek minden karácsony után nagyobb és nagyobb súlylyal nyomnak bennünket. Világosságot, lángoszlopokat küldj

nekünk, Urunk, férfiakat, akik méltók hozzád.

Így imádkozunk hozzád szent Karácsony ünnepén.

Leánynevelésünk.

Néhány évtizeddel ezelőtt az volt a közvélemény, hogy a nő tudjon főzni, mosni, varni, tartsa rendben a házat, legyen az, a mire a természet és a gondviselés rendelte, egyebet nem kívántak tőle. S ő, alárendeltsége tudatában, korlátolt látókörével, nem kívánczolt magasabbra, hanem megtette a dolgát jól rosszul, kinek milyen volt a természete, jelleme.

Azóta nagyot haladt az idő szakere, a Rousseau jóslata bekövetkezett, a civilizatio nem mozdította elő az emberek boldogságát. Hiába, nagy ára van a nagy dolognak! Sokat kivivott az emberi ész, sokat létesített a testi és az anyagi erő; önzés a világ rugója, kilestük a természet titkait és utánnozzuk; felfedezünk, feltalálunk, dolgozunk, nagyot teremtünk s gyönyörködünk benne. De milyen nagy áron kell azt a gyönyörűséget megvásárolnunk, — boldogságunkon! Van-e boldog ember a világon? Nem sok. Van-e boldog nő a világon? Alig egy-kettő.

Az emberek boldogságát a műveltség fejlődése, a tudás nyelte el. Ősanyáinknak nem voltak olyan vágyaik, a melyek lelki harcot kívántak volna, de más nevelési elvek, eszközök hatottak rájuk, más irányban fejlődött az értelmök és akaratuk. Manapság törvénybe iktatták az iskolakötelezettséget; a kicsi gyerek elmegy az iskolába, tanulgat egyrészt, mert kell, másrészt mert akar is. De a nagyobb

gyerek sem mind tanul a tudomány iránt érzett vonzalomból, hanem azért, mert a kor szelleme tőle úgy kívánja, vagy mert a tudományban látja jövő kenyerét. Neki megy az életnek, mert kell, kényszeríti az Ur szava: »Ember küzdj és bizva bízzál!«

A nőemancipáció kultur-politikai, nemzetgazdasági kérdés évtizedek óta, de meg aztán az egyesek is jövőt megelégedést, boldogságot vártak tőle. És boldog is az a lány, a ki közpályára készül — addig, a míg a céljévépontiát el nem éri; de ha ott van, ha megkezdte a tövises pályát, akkor bizony igen sokszor érzi, hogy dolgozik a közjóért, használ a hazájának, munkása a világ egyetemnek és az saját kis énje, belvilága, sovány valami után, mert a szíve, lelke-üres. Korunk materializmusa kioltotta a nőből a művelt, az emancipált nőből is, az idealismust.

Hogy is ne! Hisz az európai férfiak nagy része, a középosztály és úgy, mint a tudósok, a jó feleség, gondos anya és háziasszony tulajdonságait a tudatlan nőben keresi. Tudommal e tekintetben csak a örmény férfiak állnak a művelt európaiaknál föllette, ők azt tartják: mennél műveltebb a nő, mennél alaposabak az ismeretei, annál jobban tudja a reá háruló gondokat, bajokat elviselni köteleességét teljesíteni.

Már most elismert tény, hogy a nőben a szellemi képesség ép úgy megvan minden tudományágra, mint a férfiban; ha a nő komolyan fogja fel a hivatását, ép oly pontosan, tökéletesen elvégezhet minden dolgot, mint a férfi. Beismerem, hogy sok nő, nyilvános hivatalt visel, nem egyszerűen meg a dolgában, nem egyszerűen az esze másfelé, — mert nem az a hivatása életének: de a jól nevelt

Karácsonyéji történet.

— A Somogyi Ujság eredeti tárczája. —

A sűrű téli szél végig vonul a nagy Duna jégkéreggel bevont partjain; eleméntáris erővel hatol tova a messzeségbe. Utjában meg-megrázza a parti gázoszlopok vékony ablaküvegeit, a halvány légszuszánkok csak gyengén szűrődnek keresztül a sűrű ködön. A komor hangulat, amely az egész tájékon uralkodik, valóban felejteti, hogy egy világvárosnak induló hatalmas metropolis éjjeli utcaképe ez, itt a Duna balparti mentén a pesti oldalon. Semmi jel, amely arra vallana, hogy ez az elhagyott vidék a nyári hónapokban egy nyüzsgő embersokaság középpontja, a sétakorzó, amelyen annak idején ép oly előszeretettel keresnek fel az üde levegőre vágyó halandók, mint aminő borzalommal kerülük most ezt a kedvelt séányt.

A siri csendben tisztán hallható a várbeli Matyas templom erős óraütése, amint az éj éli egy óráat jelzi. A hang létezéséről azonkívül még az a cirkaó órszem tesz tanúságot, aki a Margit-híd fölött teszi meg kötelezőszerű sétáját ebben a dermesztő hidegben. Nehézkes léptei távolról sejtetik benne a rendőrt, mert oly egyhangú, kimért lépései valóban csak annak lehetnek, akiknek, ezt a reglement írja elő. És a

rendőr reglement-ja kérihetetlenül intézkedik s nem ismer munkaszünetet még ezen a szent éjszakán sem. Pedig oly általános ez a munkaszünet mindenfelé, amerre csak felvilágosodott keresztény lelkek élnek!

Milyen természetes is az; hogy a munkás leteszi a pörölyt meg a többi hithű ember a maga kenyérkereső szerszámjait, amikor ez a szent nap előestéje: a karácsony est elérkezik. És mégis, Bognár Mihály, a buzgó katolikus, azt találja természetesnek, amit ő most mivel: a szolgálatot. Pedig nem is oly különös ember ez a Bognár Mihály, a 7648. számú székesfővárosi rendőr, mindössze csak levert és szomorú. Meleg téli sapkáját kissé a fülére huzza, aztán eltűnődik a multon. Azon a boldog éjszakán, amelyen ép úgy futott ez a czudar decemberi szél, mint most, de barátságos otthona kandallótűzénél százszorta jobban melegített a családi szeretet lángja, meg a feldiszipított karácsonyfa apró, kis gyertyafénye, ha csak akkor volt is, mint a Bognár Mihály kis uja. A szülők boldog érzése szította a csekély gyertyalángokat olyan forró tűzzé, amelyen forró szeretettel szülők csak környezői képesek egyetlen gyermeküket. Azóta egy teljes év mulott el, háromszázhatvanöt nap Bognár Mihály felejtethetetlenül boldog családi történetében. A gyermeki szeretet forró lángját a szülők kebelében egy fájdalmas érzés váltja fel az idén. Csillago karácsonyfa helyett ma csak

egy parányi sirhant jut nekik odakünn a sívár temetőben. E szomorú hely egyik félreeső zugában alussza örök álmát az ártatlan teremtes, kit még egy rövid éltől bálványozásig rajongó szeretettel halmoztak el a bánatos szülők. A köteleesség-tudó rendőrré ez a keserű visszaemlékezés oly fájalmasan hat, hogy alig tud magán uralkodni, s meggyorsítja lépteit, mintegy felmelegíteni akarván fázó tagjait, melyek a nagy hidegtől a megdermedéshez közel állának.

A köd ezalatt egyre sűrűbb párákban szövi be magát az éjszakai sötétségbe, mindent láthatatlanná téve a szemlélő előtt. Még a hang is olyan sajátoságos tompának tűnik fel, ha ugyan hangnak mondható az a gyanus nesz, mi a hídő vaskorlátja mellől ide hallatszik. Bognár Mihály figyelmes lesz a szokatlan zajra, s mintha valami belső sugallat intené, a köteleesség tudatára ébred. Mintha látná, hogy a híd alacsony vaskorlátjánál egy sötét alak ideges mozdulatokat tenne. Arra tart, a midőn egészen odaér, egy igénytelen külsejű sovány nőt lát maga előtt, aki gyanus viselkedésével mindjárt elárulja, hogy nem leli a helyét. A nehéz téli kendő alól kifejezéseljes ez a tekintet, mintha sokat nagyon sokat akarna mondani a hatóság emberének. A sors végzetes viszontagságai által üldözött életnek egy szomorú képével találja magát szemben Bognár Máté, amint a nő karjai között

komoly nő megállja a helyét, elsőnek tekinti a kötelességét, pályáját, melyre a sors, családi körülményei, hivatása emelték. Lelke nemessége, értelme mélysége, erkölcsének ereje s tisztasága egyenlő munkát teremt a férfiakéval.

Mennyivel nemesebben, józanabban fogja fel a művelt nő a hivatását, mint a műveletlen! Hisz a műveletlenség még az erényeket is megrozsdásítja. S a mai korban, a mikor fél az ember a testi munkától, a mikor a fényűzés még a legszegényebb családokat is megmértelyezte, a mai korban kétszeres lelki erőre van az asszonynak szüksége, hogy elbirja a földi harcot, hogy nevelni tudja gyermekeit, hogy segítő társa legyen férjének, küzdjön vele, könnyíthessen rajta ne csak odaadó szeretetével, önfeláldozásával, hanem tudjon segíteni alaposan gondolkodó logikájával is, a mely tartóztatja a pazarlástól, sarkalja a gordos, nemes munkára.

S azért én minden nevelés alapjául a józanul gondolkodás és jó szívet teszem. A rossz ember sohasem lehet egészen művelt, és minden műveltségünk alapja az okosság. Éles ész, gyors ítélő képességet nem mindenkinek ad a gondviselés, de a szabad akarát mindenkiben megvan, a mely a szívet jóra is, rosszra is viheti; azonban ha zsenge korában idomítjuk a gyermek szívet, fejlesztjük benne a szépet, a jót is, a nemeset, a rut dolgokat elzárjuk előle, vagy ha meg is látja, megutáltatjuk vele az aljasat, megértetjük, mi a következménye a rossz hajlamoknak, mennyit kell sokszor szenvednie annak, ki csak keveset vétkezett is és mily sokszor kell az embernek ártatlanul szenvednie a világ romlottsága, az emberek félszeg fellogása miatt.

Az egyoldalú, a félszeg ítélet

többnyire a félművelt nőben mutatkozik. Jobban szeretem a természetes eszű pár embert, mint a félműveltet, mert ez utóbbi hiu. képzelődő, önhitt és a jó Ég tudja, még milyen. Hiuságában szépnek, jónak, tökéletesnek képzelet magát, minden hibáját erénynek látja; azt véli, nálánál okosabb, műveltebb nincs, pedig az egyik baklövést a másik után követi el. Pálczát tör mindenki felett, a nélkül, hogy hivatva volna rá; elítél mindenkit, mielőtt megbizonyodott volna róla, hogy van-e alapja ítéletének. És nem restelli, ha arról győződik meg, hogy ő alaptalan dolgot hallott, s még alaptalanabban beszél.

S ezeknek a kinövéseknek, faltyu hajtásoknak ki az oka? A félszegül gondolkodó anya. Az plántálta a leányba, mert ki nem irtotta a csirájában, mert táplálta, mert vak szemmel nézte a gyermekét. S az ő vak-sága, az álszeretet, hizlalta e rut tulajdonságokat; ártott a gyermekének, ártott a társadalomnak, a hazájának, az emkeriségnek. Egy család erős, szilárd törzsfáját elvonta a társadalomtól, melynek hasznára lehetett volna, így csak ártalmára van, mert önzésében azt akarja, hogy az egész világ csak neki hódoljon, neki fizessen adót anyagi és erkölcsi jövedelméből. Az ilyen nőknek aztán csak egy a szerencsájük, hogy határtalan hiuságukban, vakságukban nem látják a kelletlen hatást, melyet a társadalomra gyakorolnak. Azért minden anyának első és szent kötelessége volna, hogy a leányt józanul gondolkodónak nevelje.

A ki józanul gondolkodik, az rossz ember nem lehet. A család legdrágább kincse a nő szíve. A nő angyal és ördög egyaránt lehet. Ha rossz a nő, ments Isten tőle; de ha jó, akkor őriző angyala, lelke, oszlopa

egész családjának. Csak a jó anya tudja mindenét feláldozni a gyermekeiért, férjéért; csak az tud nélkülözni álmod, táplálékot, ruházatot, hogy szereteteinek odaadni szereteteinek céljai elérésére; csak az tud férjének nem kintője, de támogatója lenni. A nő azonban csak úgy éri el szívének e tökéletességét, ha csemete korában hajlitják, ha akkor szoktatják az erények gyakorlásához, ha akkor értetik meg vele, okosan, tapintatosan, hogy az ember nem magának született, az élet csak eszköz a világ nagy gépezetének fentartására és hogy az emberi hivatás magasztos célját elérje, korán kell lelke nemes tulajdonságainak ápolásához fognia, korán kell lemondani földi hiuságáról, hogy edződjék olyannyira a szíve, hogy a sokféle rozsdá meg ne foghassa a nemes fémét.

Ha rendbe veszem azokat a serdülő növendékleányokat, a kiknek fogékony lelke sok szép ismeretet gyűjtöt, a kik csak úgy lesik a jó szót az ember ajkáról; ha elgondolom: Istenem, ezek a viasz-szívek miféle salakkal fognak vegyülni, ki lesz e jóra termett lelkeknek a méltója? Talán a vak szeretet, az anya hiusága, közömbössége! Félek, de nagyon félek tőle, mert — fájdalom! — kevés anya tudja a leányát úgy nevelni, a hogy kellene. Innen a sok szerencsétlen házasság, innen a tömérdek boldogtalanság! Igaza volt Rousseau-nak, a nagy francia naturalistának, a civilizatio nem mozdította elő az emberek erkölcsi haladását; mert az emberek kicsinyek, gyarlók, a legnagyobb része nem tud elfogulatlanul ítélni, nem tud egészen művelt lenni; a félműveltség pedig nemcsak nem üdvös, de veszedelmes is.

A leánynak nevelésén alapszik az egész világ. A nő irányítja a gyermek lépteit, a nő neveli a leány szívet — lelkét, a nagy férfiú magasztos jellemének ő ad szilárdságot, a tudóst. a nagy hadvezért ő sarkalja, tehát a legszentebb kötelessége minden anyának, hogy leányát ne csak magának, hanem a társadalomnak, a hazának nevelje.

Dittler Ida, Regina.

tarka gyermekpólyát pillant meg. Az elszánt nőszemély görcsösen szorítja keblére a kisdedit, miközben tévelygő tekintetével a nagy folyón uszkáló hatalmas jégtáblákra bámul. Aztán mintha sötét tervétől hirtelen megismerődnék, gyermekére tereli tekintetét, mintegy tanácsot, vigasztalást várva attól... Az ártatlan apróság erre fájdalommalmasan siró hangokat hallat anyja kebléről, amit a szerencsétlen nő válasznak vesz. Rossz jelnek, biztató jelnek tekinti ezt, szörnyű szándéka végrehajtására. A rendőrnök alapos aggodalmai támadnak, hogy ez az asszony végtelen szándéka elkövetésével aligha késik sokáig, s épp annyi van, hogy a nőt kellő ügyességgel elvonja a hid veszedelmes korlátjától. Abban a pillanatban az életunt nő esdeklő hangja szólal meg:

— Az égre kérem...

Valószínűleg az izgatottságtól csuklik meg remegő hangja, miközben hirtelen elhatározza, hogy ki kendője alól a gyermeket és a rendőr felé nyújtja Bognár Mihály önkéntelenül tárja ki karjait a kis ártatlanság felé, de ezzel egyuttal bilincset rak azokra. Nemes cselekedet végrehajtásában gátolja meg ez a bilincs a kötelességtudó rendőrt! A sorsüldözött nő él az alkalommal. Semmi sikoly, semmi jajkiáltás, még csak egy pusztá bucsuszó sem lebbent el az öngyilkos ajkáról. Csak egy tompa zuhanást követő zúg hallatszik fel a hídra, amit jégtáblák surlódása idéz elő...

Bognár Mihály a hídról hosszasan nézi, keresi tekintetével az áldozatot a Duna felszínén, de nem akad rá. Aztán a kis hátrahagyottat veszi szemügyre. Oda viszi a gázlámpa alá, hogy a légszeszfény lángjánál jobban láthassa. A gyermek arcát nem veheti ki tisztán, mert az gondosan be van burkolva, hogy a csipős hideg ne érje oly könnyen. A szegényes pólya nyílásában azonban egy apró papírszeletre akad; ez a pár szó van rajta:

„A jó emberek oltalmába. Egy szerencsétlen anya”. Bognár Mihály pedig jó ember.

* * *

Hajnalodik. Az idő négy órára jár és Bognár Mihályt más váltja fel a szolgálatban. Mikor azt átveszi tőle egyik társa, előbb bemegy a hivatalba jelentést tenni, mert „esete” volt az éjjel. A „corpus delicti” azonban a világért sem hagyja az őrszobában. Annak már csak jobb helye lesz ő nála otthon. Odahaza meggyújtja mind a két lámpáját karácsonyfa helyett, mert hisz nem készültek.

— No de majd jövőre, ha az Isten éltet — mondja rá a felesége...

Révész Lajos.

H I R E K.

— **Előfizetési felhívás.** Tisztelettel felkérjük lapunk t. olvasó közönségét, hogy a kiknek előfizetésük e hó végével lejárt, azt megújítani szivesek legyenek ne hogy a lap küldésében akadályok merüljenek fel. Az előfizetési feltételek lapunk homlokán olvashatók.

Kitűnő tisztelettel:

a „SOMOGYI UJSÁG”
kiadóhivatala.

— **A bekövetkező karácsonyi ünnepek** alkalmával t. olvasóinknak boldog ünnepelést és zavartalan családi örömeiket kívánunk.

— **Karácsony.** Közeledik az emberiség legszebb ünnepe, a szent Karácsony napja. Az emberben kivesz a gyűlölet, a vad indulatok megszűnnek, a szeretet lopózik minden szívébe, mert itt van az a nap, amelyen Ő született, ki maga a megtestesült Jóság és szeretet volt. A karácsonyestét minden családja otthona körében tölti el s midőn a karácsonyfa apró gyertyalángjai kigyulnak, lángba borul ezer és ezer kis gyermek arcza, mert e nap az őrm ünnepe. A városban mindenütt meglátszik a közeledő ünnep nyoma. Esténként már járnak a »Bethlehemesek« a kis jászollal és nincs az a felnőtt, ki akárhányszor végig nem hallgatná az ismeretes történetet. Mert egyszerűségében is oly vonzó az. — A boltok kirakatai megteleve a szebbnél-szebb játékszerekkel, melyeket a jó gyermekek kapnak. De jól is viseli magát az apróság Karácsony táján, hogy a kis Jezuska haragját magára ne zudítsa.

— **A vakáció.** A helybeli főgymnasiumban a karácsonyi szünidők f. hó 22-én kezdődnek és megszakítás nélkül január 3-ig tartanak. A diákok örömmel vagy busra vált képpel térnek haza szülőikhez, már mint a kinek bizonyítványába az az ominosus szekunda belekerült. Két hétig kihal az élet a főgymnasium termeiből, az ifjúság vígan éli napjait a szünidő tartama alatt, hogy annál nehezebben essék a visszatérés a két hét eltelté után.

— **Anyakönyvvezetők** kinevezése. A belügyminiszterium vezetésével megbízott m. kir. miniszterelnök Somogyvármegyében az apáti anyakönyvi kerületben Harant Gyula, a felső megyében, Mácsék Sándor, a dráva-fokiban, B. da Benő, a somogyváriban, Szosziczky Endre, végül a nagy-hárságyiban, Král András segédjegyzőket anyakönyvvezető helyettesekké nevezte ki és az apáti és nagy-hárságyi helyetteseket a házassági anyakönyvvezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

— **A Balatontavi Gözhajózási Részvénytársaság** a beállott téli időjárás következtében úgy a személy, mint áruszállítást az összes állomások között végleg beszüntette.

— **Uj szer a phylloxera ellen.** Egy francia vegyész a következő hathatós szert ajánlja a phylloxera ellen: Ha egy kiló pikrinsavat feloldanak kilenczven liter vízben, oly oldatot kapunk, melynek literje csak mintegy két krajczárba kerül és a mi leghathatósabb ellenszere a phylloxera pusztításának. Ez a folyadék a híres francia vegyész állítása szerint nemcsak a phylloxerát pusztítja el, hanem az összes többi gőrcsövi állatkákat, így az ugynevezett fehér férget is, mely a szőlő gyökerében található. Legjobb, ha június, július és augusztus hónapokban fecskendezik be a szőlőtörőket. Az alma, körte és barackfára ennek a szernek hasonló hatása van.

— **Baleset.** Könnyen végzetessé válhatott volna az a baleset, mely a múlt héten a máv. Szomajom megállóhelyénél történt. Az átjárónál egy ökrös szekér haladt a pályán keresztül, mert a sorompók nyitva voltak. Az arra robogó vonat a szekér hátulsó részét elkapta és azt darabokra tört. A szekérben ülők csak nagy nehezen tudtak kiugrani. A felelősség a balesetért az őrt terheli, ki a vonat előtt elfelejtette a sorompókat lezárni. Feledékenységé könnyen két ember életébe kerülhetett volna.

— **Uj levélbélyegek.** Említettük, hogy január 1-ével uj, koronáértékben számított levélbélyegek lépnek forgalomba. E bélyegek rajza koszoruban párnán nyugvó korona, mögötte a magyar Alföld képe felette repülő turulmadárral. Az egykoronás bélyegeken a király feje koronával s a háttérben fehér kettős kereszt. A hírlapbélyegeken a magyar czimer rajzát izléses

diszítés veszi körül. Az uj bélyegek között a filléresek lesznek a legcsinosabbak, tehát azok, melyeket az általános forgalomban használni a közönség. Az uj bélyegeket már január 1-én kiadja az államnyomda, de még a mostani bélyegek teljesen el nem fogynak, a régié is érvényben maradnak. Az uj bélyegek színei a mostani bélyegek színének körülbelül megfelelő lesz.

— **Somogyvármegye** közigazgatási bizottsága legutóbb tartotta Talban Gyula főispán elnökelete alatt rendes havi ülését. A pénzügyigazgató jelentése szerint az adók gyéren folynak be, miért is azok behajtása iránt megtették a kellő intézkedéseket. Az egészségügyi állapot, a megyében itt-ott uralkodó vörhenytől eltekintve, teljesen kielégítőnek mondható.

— **A kaposvári** korcsolya pályát f. hó 17-én a túzólt zenekar közreműködésével megnyitották. A jég sport hívei tömegesen özönlöttek a pályára, melynek feladhatatlan igazgatója minden elkövet, hogy a közönség igényei minél kiterjedtebb mértékben találjanak kielégítést. Remélhető, hogy az időjárás ezen a télen kedvezőbb lesz a korcsolyakedvelők közönségére nézve s hogy a pálya jó ideig nyitva maradjon.

— **A meglopott atyafi.** A »Csurgó és Vidéke«-ben olvassuk a következő esetet, mely eléggé illusztrálja a magyar nép romlatlan, becsületes voltát, de egyszersmind azt is, hogy milyen könnyen rászédik a gazemberek. Szegény, de ritka becsületes község a csurgói járásban a nemességére sokat adó Patró. Kötelességtudó, engedelmes, emberszerető nép ez, melynek alig van párja. A nagy jószívűségnek esett most is áldozatul Fekete Ferencz Bement Kanizsára, hogy néhány darab szarvasmarháját eladja. Kanizsán látta egy ismeretlen gazember, hogy a földműves közel 400 forint rakott zsebre s azután szemmel kísérte. Megtudva az áldozat lakását, előre sietett Patró felé, úgy hogy ő előbb ért haza, mint Fekete, a ki már udvarában találta az erős, vándorölegény forma, szalás idegent. Midőn a gazda is megjött, kérte őt, hogy adna neki az éjjelre hálást, mit a jószívű gazda nem tagadott meg, sőt jó magyar szokás szerint vacsorával és meleg ágygyal is ellátta. Vacsora után Fekete a linók árát a bugyellárisal a ládájába tette s azzal a család ismeretlenül egy szobában lefeküdt. Éjfél tájban aztán a gazda felébredt, mert kissé fázott s a mint észreveszi, hogy az ajtó nyitva van, hogy az ő vendége nem fekszik az ágyban, s hogy ládaja nyitva áll pénz nélkül: nyomban lármát ütött, szomszédjaival a tolvaj keresésére indult, de biz annak nyoma veszett. A szegény jószívű ember azonnal feljelentést tett a csendőrségnél, azonban ezek sem akadtak a gazember nyomára.

— **Szénkéneggyár** Dunántulon. Mint halljuk, a kormány Nagy-Mányokon állami szénkéneggyárat akar felállítani. Ez a szénkéneggyár látná el az egész Dunántul és Pestvármegye szükségletét. Felső Magyarországra pedig Nyitraán újított felállítani az állam új szénkéneggyárat s akkor a zalatnaival együtt három ily gyár fog működni az országban s nem lesz szükség Franciaországból drága pénzen hozatni a szénkénegyet.

— **A harang története.** Ezerévezredes esztendeje immár, hogy a templomok bádorgatói alól először hangzott el a harangszó, továbbá nyolczszázkilenczvenhet éve mult, hogy hazánkban is megszólaltak az ércnyelvek. Az első keresztények még nem ismerték a harangot, őket hangos kiáltással hívták össze az istentiszteletre, miközben fakalapácsokkal kopogtak ajtóikon vagy két lapos deszkadarabot csaptak össze jeladás gyanánt. Az első harang 1500 év előtt Kompaniában a női székelygyházban kondult meg először s a bölcs és jámbor Pál püspököt nevezik feltalálójának. Innen kifolyólag a harang latinul »campana« és »nola«

nevet visel. Szép legenda szól arról, mikén jött rá Pál püspök a harang eszméjére. Alkonyatkor a jámbor főpap egy erdő tisztáson haladt által és mélyen elmerült gondolataiba. A biborvörös ég fénye visszavertődött a zöld lombokra és körülötte oly nyugalmas esend vala, hogy Pál önkéntelenül összekulcsolá kezét s felkiáltott: »Ég Ura, légy áldott, dicsőített és adj jelt magadról, hogy mellettem vagy s leszesz utolsó napjaimig!« Ekkor nagy halkán csilingelő nesz hallatszott és az istenfelő püspök észrevette, hogy az erdő kék harangvirágait rázogatja a szellő. Ennek emlékére Pál püspök a női dom részére óriási érc harangvirágot öntetett, mely ezentúl allandóan megszólalt, ha imára gyűltek össze a hvek.

— **Nagyvárad városa** az ujonan épült színház bérlet több pályázó mellőzésével Somogyi Karolynak adta bérbe. Igen valószínű tehát, hogy Somogyi többé nem jön Kaposvárra. Felmerül tehát az a kérdés, hogy mi lesz a kaposvári színház? Egy helybeli lap és a Pecsí Napló között valószínű harc indult meg e kérdés körül de engedje meg pecsi kollégánk, mi ebben a kérdésben a »Kaposvári«-nak adunk igazat. Az ellen nem lehet kifogásunk, hogy a pecsi színház Kaposvárról is tarthasson előadásokat, de azt méltán megkövetelhetjük, hogy ide teljes társulatát hozza és itteni vendégzereplése idejére ne szabadságot jelölje erőit, a mit épen Somogyi is megtehet. De hol játszanék a pecsi színház? A mostani arénában semmi esetre sem lehet már előadásokat tartani, mert az olyan roskadozó állapotban van, hogy már a múlt szezsonban is gerendákkal kellett az oldalait megtámogatni, Kaposváron bizony elkérne egy megfelelő színház, a város szívesen magasztalna tekintélyes összeget erre a célra. Ez esetben azonban elvárhatjuk, hogy a társulat ne akkor jöjjön Kaposvárra, mikor a közönség legnagyobb része még a fürdőkben nyaral, hanem ősszel tartsa az előadásokat. Erre a kérdésre különben alkalom adtan még vissza fogunk térni.

— **Ingyenes népies szőlőszeti és borászati tanfolyam.** A földművelésügyi m. kir. Minister elrendelte, hogy szől. és bor. kerületenként minél több helyen 5—6 napon ingyenes szől. és bor. tanfolyamok tartassanak s a tanfolyamnak megtartásával a szől. és bor. kerületi felügyelőket bízza meg. A kaposvári szől. és bor. kerületi felügyelő a vezetése alatt lévő kerületben ezen ingyenes tanfolyamok megtartását Kaposváron kezdi meg. A tanfolyam december hó 29-én, 30-án, 31-én és január hó 2-án 3-án és 4-én naponként d. után 4—6 óráig, a városháza nagytermében lesz megtartva.

— **Meghívó** »A kaposvári iparos ifjak önképző köre« folyó évi január hó 1-én az »Ipar« vendéglő összes helyiségeiben pénztára javára táncczal egybekötött zártkörű Műkedvelői estélyt rendez, melyre t. urat (és b. családját) tisztelettel meghívja a rendezőség. Belépti díj: I—IV. sor 80 kr., a többi sor 60 kr., állóhely 50 kr. Kezdet 8 órakor. Felülfizetések a fogadkonyczél tekintetéből köszönettel fogadjatnak és hírlapilag nyugtáztatnak. Műsor a pénztárnál díjtalanul. E meghívó másra át nem ruházható és kívánnra felmutatandó.

— **Anyósok Könyve.** Sirisaka Andor, kinek nevére »A babonák« szőlő népkönyve és a »Magyar Közmondások Könyve« cz. nagy munkája után már sokan ismerik, legközelebb uj és gonoszított kiadásban adja ki az 1888-ban első kiadásban megjelent s rövid pár hónap alatt elapkodott s azóta folyton keresett: »Anyósok Könyve« cz. humoros és satirikus művét 12 14 ivnyi (192—224 oldal) terjedelemben, igen díszes kallitásban, kerek 5 ezer példányban. Tekintve a sok boldogtalan vő helyzetét, valószínű, hogy ezek anyósaik megtréfálására és bosszantására meg fogják rendelni ezt a munkát, melyre tíz év óta folyton érkeznek

a megrendelések s melyben számos beszély-kén és versen kívül sok-sok jó és rossz anyós véczez lesz képekkel illusztrálva megörökítve. Egy füzött példány ára két lármas korona, bekötött diszpeldány pedig négy korona, mely csekély összeg szerzőkiadó nevére Bogdása (Baranya m.) községbe (posta helyben) küldendő. Gyűjtők minden hatodik példányt ingyen kapják. A könyv 1900. április elején Pécsen fog megjelenni s onnét bérmentesen szétküldetni. E munkában hirdetések is lesznek mellékelve, melyre vonatkozólag szintén Sirisaka ad bővebb felvilágosítást. Szerző e könyvét szívesen ajánljuk az irodalom e nemét pártolóknak figyelmébe. Czim: Sirisaka Andor, Bogdása.

— **Előkelő** nősemberek roppant türelmetlen éjszakákat töltenek most el. S pedig a legmoralisabb okoknál fogva. Lidércnyomáshoz hasonló módon nehezedik még a leszegényebbre is az aggodalmas kérdés: Mit vásárolok feleségemnek karácsonyra? Példáink vannak, hogy egy ünnepsaphoz való meglepetés vigjátéka, nagyon is nagy tragédiai jelenettel végződött. Ezért az elővigyázat- és okosságnak megfontolás nyújtatik. Fülkarika talán? Ilynek csak az anyós asszony vásárolhat. Egy órát? Ezt mult évben kapta. Selymet egy ruhára? Igen, ha izlését eltalálnám: Ez ideit ugyan. — Egy téli kalapot. Talán azért, hogy a szobaleánynak ajándékozza mint két évvel ezelőtt? Egy ebédli készletet? No, akkor az embernek nem volna más dolga, mint a pótlásokat előteremteni. Aha, egy szőnyeget! Igen ha a valódi és imitált perzsaiaik most karácsony előtt még egyszer oly drágák nem volnának, mint két hónappal később. Sajnálatraméltó férj végre bölcsességének végpontján megáll s nem talál kitérőt. Ugyan tisztelt uram, ne törje tovább a fejét s engedje át a gondot a sorsnak! Tegye lehetővé kedves nejének, hogy mind a fent elősorolt kincseket s még többet megkaphasson. Vásároljon neki egy sorsjegyet! Vagy többet is. Természetesen a budapesti poliklinika nagy jótékonyági sorsjegyeiből, melyek által k. nejét azon helyzetbe juttatja, hogy egy és ugyanazon sorsjeggyel 6 főnyereményt 200.000 korona összértékben, szóval kétszáz ezer koronát nyerhet. S mily olcsón szabadul meg gondjától. Hisz egy sorsjegyet az ára, mely mind a 6 húzáson utánfizetés nélkül játszik s mindenütt kapható csak egy korona. Még egyet jegyzünk meg. Ha eme örömteljes ajándék napokon udvarias férjes asszonyok is léteznének — tanácsunk jó, tisztelt Hölgynek sem szolgálhatunk jobban.

— **A bank kincse.** Nehány nappal ezelőtt a főváros egyik bankházának igazgatója a bank helyiségeiben éjjeli szolgálatot teljesítő öröket különösen figyelmeztette, s az éberséget erősen a lelükre kötötte, mert a pénztári készlet három millió forinttal megnövekedett. Az igazgatót e napon rossz sejtelmek gyötörték s veszélytől félt, úgy hogy egész éjjel nem tudott aludni. Mondhatni, víziói voltak s ilyenkor betörőket vélt látni a bank pénztári helyiségében. A rossz sejtélem ezután indokolt volt, mert ezen az éjjel a legveszedelmesebb betörési kísérlet történt, az egyik éjjeli őr közreműködésével. Ez az éjjeli őr a pénztár őrzetére kirendelt szolgálót a rendőrrel együtt mákonyos dohánynyal kínálta meg s mikor azokat az álmot elnyomta, a már várakozó betörőket bebocsátotta. Ezek a leghíresebb kassza-furók voltak s így kétségtelennek látszott hogy a bank milliót elveszít. A betörők közül három azonnal munkához látott, a negyedik, a vezér utasítása szerint, Mikor a vezér látta, hogy a munka pompásan folyik, a véletlenül keze ügyébe eső s ott felejtett lapok közül egyet kiválasztott s olvasni kezdett. Par percz múlva székében hanyatt dőlt s hangos hahotára fakadt. A többiek meglepetve meredtek rá, majd a kassza-fu-

rát abban hagyták s a mind erősebben kacagó bandafőnök körül sereglettek, a ki a »Matyas Diák« című érczlapot tartotta a kezében. A vezér ezután a Mátyás Diák-ból kezdett felolvasni, a mi annyira lekötötte a többi figyelmét s a mely annyi derűtséget okozott, hogy a betörők a nagy nevetéstől és jó kedvtől nem tudtak dolgozni. És ez volt a bank szerencséje. A nevetők ugyanis egyszerre csak azt látták, hogy hajnalodik s így sietve eltávoztak. Mikor a bank igazgatója másnap a történelekről értesült, az első perczen megrettent, de aztán sietett a Mátyás Diáknak köszönetet mondani, mert e lap fölséges humorának, karrikatúráinak s talpraesett viczezeinek köszönhetette, hogy a pénztárban levő milliókat el nem rabolták. A Mátyás Diák előfizetési ára negyedévre 1 frt 50 kr. A kiadóhivatal (Budapest, Sarkantyus-utca 3. sz.) ingyen és bérmentve küld mutatvány-számot.

— **A flumel csokoládégyár** nagyban hozzájárult a hazai ipar fejlesztéséhez. E hírneves gyár által készített csokoládé és cacao napról-napra jobban terjed az egész országban és kitűnő ízénél, feltétlen tisztaságánál fogva felülmulja az összes más gyártmányokat. Alig érthető, hogy hazánkban még annyian akadnak, kik e kiváló magyar termék helyett más, külföldi gyártmányt használnak.

— **Minden hölgynek** nélkülözhetetlen a dr. Graf és Társa által készített Byrolin melyet a leghíresebb orvosok mint bőrápoló és széplőszert ajánlanak. A Byrolin az összes krémeket felülmulja, az arcz minden tisztáltságságát eltávolítja és annak biztosan fehér, üde, fiatal színt ad. A Byrolin-szappan pedig a legjobb és legkedveltebb toalette- és gyermekszappan. Kapható minden gyógyszerárban és drogériában, Vezérképviselő Kovács Miksa Budapest, VII. Nyár-utca 18. Prospektust és elismeréseket ingyen és bérmentve.

— **Egészség és szépség** többet ér a gazdagságnál, ezen kincs érhető el a Byrolin (dr. Graf és Társától) használatával, mert a bőrt tisztítja, ruganyossá teszi és az arcot fehériti, ifjítja. Kapható minden gyógyszerárban és drogériában. Vezérképviselő Kovács Miksa, Budapest, VII. Nyár-utca 18. A Byrolint és az abból készült Byrolin-szappant a leghíresebb orvosok, tanárok ajánlják mint felmulmulhatatlan bőrápoló és széplőszert. Prospektust és elismeréseket ingyen és bérmentve.

CSARNOK.

Unom a világot!

Nem vigasztal engem
Tavaszi érkezése
Virágillat édes, részegítő
Részegítő kéje
Nem vigasztal engem
Vig zaja a nyárnak
Nem vagyok barátja
Semilyen vigságnak
Nem érzek örömet.
Sem szomorúságot
Nem vigasztal semmi,
Unom a világot!

Nem vigasztal engem
A levélhullás se
Ha siromra hullna
Talán jobban esne!
Fehér hónap leple.

Hogyan vigasztalna?
Talán igen, — ha már

Engemet takarna,
Nézem ablakomon
A sok jégvirágot...
— Több van a szivemben!
Unom a világot

Nem kell nekem napfény,
Akár hold se volna,
Koromsötét éjjel
Csillag se ragyogna
Minek a szivárvány,
Fű, fa — minek vannak?
Mit ér már a napfény
A világtalannak?
Éj van-e vagy nappal?
Nem látok világot...
Vak vagyok, vak vagyok,
Unom a világot!

De csak ragyogna rám
Két szép szemed lángja:
Az lenne nekem a
Nap világossága.
Tavaszi s nyárnak kéje
Erdőnek virága
Benne volna ajkad
Egy kis mosolyába.
S mosolygós kis szádat
Ha megcsókolhatnám,
E világot soha,
Soha meg nem unnam!

Szöke Jenő.

A mi házunk.

I.

Nem márványoszlopos palota a mi házunk, oh nem. Homlokát nem díszítik ama kecses, apró szobrok, melyek hivalkodva pompáznak a büszke körutakat szegélyező új épületek ormán. Sem stukko, sem freskók nem láthatók rajta. Itt lifre nincs szükség. Kétemeletnyi magas az egész ház csupán.

Azonban mi szeretjük mégis a mi házunkat. Ott rejtezik egy kis utcában a liget felé, elbujva hasonló társai között, derűsen, csinosan világosan. Itt nem zaja az élet. Fakkal van szegélyezve az út melyek lombja nem dus ugyan, de zölde mint amazoké, kinn a szabad nagy erdőben. Tavaszra ébredvén pedig fuvalmak járnak erre, melyek virágokról, bokrokról, és közöttük szállongó kicsiny madarokról regélnek. Máttha a falun lennénk, épen olyan a hangulat. Az utcán kevesen járnak és látma nincs más, mint a villamos elmosódva hangzó csilingelése...

Szeretjük, mondom, eme szerény egyszerű házat így dísztelenül, pompa nélkül, a mint van. Régóta lakunk benne és ismerjük egymást valamenynyien. Eme megszokás is oka szeretetünknek. Sokan nem szoktak és a partájok nem igen előkelők: hisz kicsinyek és fölöttébb olcsók itt a lakások.

Igy hát nagy ur nem igen költözik ide. Csendes, egyszerű azonban nem nyomorgó, józan népek. A szabó például a második emeleten segéddel dolgozik és noha új munkát csak ritkán készít, nagyobára foltoz, javítgat, jó időben husz forintot is megkeres egy hét alatt tisztán. Már félre is tett valamit, és karácsonykor aranygyűrűvel lepte meg feleségét, eme kicsi, dolgozó és vidám asszonykát. A fűszeres épen, a ki a földszinten lakik — boltja masuit van ugyan — duskál a jólétben, és egy kis leányt fogadott a másik család mellé, a ki sétálni viszi a gyermekeket. És itt vannak Weinerék, a törvényszéki iktató, feleségével

az öreg egyedülvaló pár; ők úgy becézik, ápolják egymást, mint két idős, megritkult szárnyu galamb, megható, gyengéd szeretettel, boldogan élve Weiner ur tekintélyes fizetéséből és a nem megvetendő mellékjövödelmekből, miket neki az ügyvéd urak juttatnak. De a többiek sem voltak szükségben: fenn a pallér, fenn a vasuti kalauz, fenn az egyéb szorgos és egyszerű emberek, a kik az emeleték kicsiny udvari lakásait megtölték.

Midőn tehát Karp ur, a házmester, a ház e nagy kormányzója fertálykor, hivatalos szigort öltvén különben mindig barátságos ábrázattal, kezében a bőrtáskával elindult, csak ritkán nyílt reá alkalma, hogy e fontos hivatásával járó hatalmát éreztesse.

II.

A mi egyszerű házunknak azonban mégis meg volt a maga büszkesége.

Ide, a félreeső és előkelőnek éppen nem mondható helyre jött lakni nagyságos Kárpáth János, miniszteri tanácsos ur.

Az első emeleten lakott, természetes egy csinos, noha nem különösen tágas és pompásnak nem mondható lakásban. De a kárpitok és szőnyegek, az ékes, aranysebélyű fehér spmél, a képek és csecsebecsék és mindenekfelett a fehér lányszoba, a mely mosolgos és bájos vala mint egy tavaszi hajnal, a mi szemünkben valami elátkozott tündérkirály kastélyához tették hasonlóvá az osztálytanácsos ur lakását.

Mert ennek az igazi nagyságos urnak — a ki im itt lakott közöttük — a szobái sorában, mint mondam egy valódi lányszoba is volt. Egy lányszoba, egészen fehér és kék, tele piczi nippekkel, habos, könnyű semmiségekkel, melyek úgy tetszett egy érintésre szerteförönni; c-upa olyan holmival, a melyek nem valók semmire, csak a lányoknak, eme hasonló törekeny, könnyű és bájos kicsi teremteknek nélkülözhetetlenek.

Az ablakban pedig muskátli volt sok, és primula, jáczint meg szegfű, melyek közül gyakran kibukkan szőke omló hajjal keretelt finom arcocskája a tanácsos ur leányának; eme szoba korlátlan urnőjének a szépséges, szomorú szemű, kicsi Lilinek.

III.

Mi ismertük egymást valamennyien a mi házunkban. És az ismeretség a hosszas megszokás folytán lassan barátságos érdeklődéssé fejlődött. A kik nem is voltak egymással beszéldek, tudtuk egymás ügyét baját mind. Ha Weiner ur, gyenge egészségével meghűlvén nem ment a hivatalba, az egész ház aggodó érdeklődéssel várta állapotának javulását. Karp Jánosné, a házmester kövér és jóindulatu felesége szolgált minden ügyekről felvilágosítással. Ő volt a lakók körében előforduló jó és kedvezőtlen események krónikája. És egészen természetesen tartotta, hogy a ki reggel, dolgai után indulván a lépcsőn lehalad, megálljon az ő karoszéke előtt, melyen felelmetes gyorsasággal és tömegben készültek a gyapotharisnyák és illő érdeklődéssel végig hallgassa, a miket ő a mi kicsiny világunkról tud. Hogy Tör Menyus, a szabó, gérokkra kapott megrendelést, selyembélésű gérokk, tükörrel, finom urnak készül és Menyus vidám, nagyon vidám, mert szöveget vesz a haszonból a feleségének új tavasszi ruhára. A fűszeresek Klotildja megvágta az újját, a kis csitri lányt pedig elküldik, mert ő, egyedül ő az oka... Mindig a pántlikákon jár az esze, s egy perczre sem ér rá ügyelni a gyerekekre.

Am e beszéldek központja Lili volt, az osztálytanácsos ur Lilija. Karp Jánosné szeme büszkén csillogott, a mikor róla szólt.

— A kisasszonyunk — mert lassan ez lett a neve közöttük — egy pár új türkiszfüggőt kapott a nagyságos urtól. Kilenczven pengő volt az ára, pedig kicsi

lánynak való, alig néhány gyöngy körülré. Ugy áll rajta, mint egy herczegnő. Hat az új battiszu ruhája, milyen! Majd meglátják, mint egy czukorbaba.

Izgaltan, beszélt Karpné, s izgatottak vagyunk mi is mindnyájan, ott kinn a Liliom-utcában alig várván, hogy láthassuk kicsi türkiszfüggőjét, könnyű battiszu ruháját a bájos, nagyszemű; szőkehajú teremtesnek, a tanácsos ur ő nagysága Lili leányának, a mi kisasszonyunknak.

... Mert nemcsak büszkéek voltunk reá, de szeretők is eme szépséges, szomorú szemű uri kisasszonyt, a kinek im, anyja sem volt...

IV.

Szeretettel és gyengéden nézett reá az egész ház, a mikor dőben vagy este, az öreg tanácsos ur karján sétára indult. Ez katonasan lépdelt és f-hér bajusza szigorúan kétéfelé vala fésülve. De szeme szeme folyvás gyengéden és figyelmesen ott függött ama lunge teremtesen, a ki fáradtan és szomorúan, mint egy töreken drága csecsebecse ott lépdelt mellette.

Oh, tudtuk mindnyájan, miért oly szomorú a Ricsi Lili. Karpné elmondta mindjárt az első héten, és a fűszeres felesége, meg Tör Menyusné romantikus érzékenységgel könyezték meg e szomorú történetet, némi kis irigységgel érezvén szívükben a halavány uri kisasszony iránt, a kinek megadatot, hogy sorsa, noha szomorú, olyképp semmiképpen sem közönséges legyen... Egy katonatisztől volt szó, deli főhadnagyról, a ki vőlegénye volt a leánynak. Ezután valami szerencsétlenség történt, ezt Karpné nem tudta egész körülményesen: párba, öngyilkosság, talán bebukott a lóról az ifjú katoná... De eltemették és Lili kisasszony im most szomorú gyászban hervad és epedez.

Azokban ennek ma már három éve. Tizenhét éves volt Lilike akkor csupán. És most tavasz van ismét, ragyogó, színes tavasz. Virágok nyíladoznak, rügy pattan és illatok lengenek sejtelmesen.

Karpné tehát remél, ki vele bizunk, reménykedünk mi is, úgy a hol másért, idegenért már csak nehé: folyóparton, gesztenyefás, akácok, piczi fészekben vagy valami eldugott, semmiképpen sem díszes házban szokás, kinn a Liliom-utcában.

V.

És im megjött a hatulolvag.

Noha csak civil, azonban daliás ő is. Nézzük kissé aggodalmasan, de rokonzenves, meleg érdeklődéssel, a folyosóról, az ablakfüggönyök mögül, a mint ott halad sétára, harmadiknak a tanácsos ur és a mi kisasszonyunk mellett. Milyen komoly! És milyen gyengéden, milyen forrón néz a karcu, lunge lányra...

Karpné ujságolja:

— Oly fiatal és már titkár a miniszteriumban! Nagyur lesz, de kedves és barátságos. Levett kalappal köszön vissza. Milyen szép pár lennének;

Mi is szakasztott ezt gondoljuk, ki örömmel látjuk, hogy a tanácsos ur Lilije már nem oly szomorú halvány arcocskája rózsák gyulnak és kacagásától hangos a lépcső. Este pedig a nyitott ablakon át édes, vidám melódiák szállnak ki a fehér lány szobából, a zongora billentyűiről; egy kicsi, vidám, szerelmes lány veri őket a ki most már egyedül és karonfogva sétál ki ama magas, komoly ural.

És egy derűs őszi napon sok fiakker áll meg a csendes Liliom utcán. A mi házunk lakói kigyűlnek mind a fűszeres családjával, Tör Menyus a szabó és ő vidám felesége, a pallér és a többiek. Weinerné is, letipeg egy perczre, noha az öreg iktató ur szegény, nagyon beteg. Aranyos szálak usznak a levegőben és nehéz, suhogó fehér selemben, sok uri nép

által kísérve jön a mi kisasszonyunk, boldogan mosologva.

Karp ur és neje lázasan rendezkednek és a kocsi sorba robognak ki a keskeny utcából. A menet elindult.

A mi házunk lakói pedig boldogan álnak és néznek az eltűnő fiakkerek után. Az asszonyok sirnak. Ünnepi, emelkedett a hangulat közöttük és szívük repesve száll az idegen, szép uri lány után.

Mert a Liliom utcában akadnak még ilyen emberek.

Bá tászeky Lejos.

3957. szám,
tkv. 1899.

Arverési hirdetményi kivonat.

Itj. Mozza Ferencz végrehajtónak, ifjabb Bo-baly János végrehajtást szenvedő elleni 200 frt töreköztetés és járuléai iránti végrehajtási ügyében.

I. Az 1900 évi február hó 23-ik napjain d. e. 10 órakor Kiliti község házában megtartandó nyilvános árverésen árverés alá bocsátatik a kaposvári kir. törvényszék, a tabi kir. bírótság területén lévő Kiliti község határában fekvő a Kiliti 1182. sz. jkben végrehajtást szenvedő ifjabb Borbély János tulajdonánál f. 111. hrsz. a. felvett 89. sz. házra udvar és kerttel, 550 frt ezennel megállapított kiküldési árban. 2. Ezen árverésen a fent körülírt ingatlan a kiküldési áron alul is eladatni fog. 3. Árverezni szándékozik tartozni az ingatlan becsárának 10%-át vagyis 55 frtot készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. november hó 1-én 3331. sz. a. kelt m. kir. igazságügy miniszteri rendelet 8. §-ában kijelölt övadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bántépénnek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni. 4. Vevő köteles a vétel ár 3 egyenlő részben és pedig: az első az árverés napjától számítandó 1 hónap alatt, a második ugyanazon naptól számítandó 2 hónap alatt a 3-at ugyanazon naptól számítandó 3 hónap alatt minden egyes vétel ár részlet után az árverés napjától számítandó 6% kamattal együtt az 1881. évi december 6-án 39425/I. M. sz. a. kelt rendeletben előírt módon a karádi kir. adóhivatal mint bírói betéti pénztárnak befizetni.

A bántépén az utolsó részletbe fog beszámíttatni.

5. Vevő köteles az ingatlant terhelő és az árverés napját követőleg esedékes adókat és átruházási illetéket viselni.

Vevő a megvett ingatlan birtokába, az árverés jogerőre emelkedése napján lép és annak haszna és terhe ettől fogva őt illeti.

7. A vevőnek a vételi bizonyítvány az 1881. LX. t. cz. intézkedései értelmében csak az esetben fog kiadni, ha az árverés napjától számított 15 nap alatt az idézett törvénycikk 187. §-a intézkedésének megfelelő utó ajánlat nem létezik.

8. A tulajdonjognak vevő javára bekebelezése csak a vételár és kamatainak teljes befizetése után hivatalból elrendeltetni.

9. A mennyiben vevő az árverési felvételek bármelyiknek, a kifizetett időben eleget nem tenné, az általa megvett ingatlanra az érdekeltelek bármelyikének kérelme következtében az 1881. LX. t. cz. 185. §-a szerint vevő veszélyére és költségére bántépén elvesztése mellett újabb árverés fog elrendeltetni.

Kelt Tabon, 1899. évi október hó 27-ik napján.

A tabi kir. bírótság mint tkvi hatóság.

DR. BAJÓTI,
kir. albiró.

Tisztelettel értesitem a t. közönséget, hogy a »Korona-szálloda« épületében eddig néhai férjem, Práger Lipót által vezetett fodrász- és borbélyüzletet magam és kiskoru árvaím gyámolítására jövőre én tartom fenn.

A létért való nehéz küzdelemben egyedüli anyagi támaszom ezen üzlet leend; saját érdekem kívánja tehát és minden erőmből oda is törekszem, hogy a mostanáig kevésbé ápoltt üzletet — pontos és tiszta kiszolgálás által becses látogatóim fokozott igényeit kielégítve — keresetté tegyem.

A midőn magamat és zsenge árvaímat a t. közönség jóindulataiba ajánlom, esedezem, hogy üzletemet szíves pártfogásába venni kegyeskedjék, mely kérésemnek tiszteletteljes ismétlésével, vagyok.

Kaposvárott, 1899-ik december havában

alázatos szolgája

Práger Lipót özvegye.

Speczialista SÉRV-KÖTŐKÉBEN.

A keleti-féle cs. és kir. szab. sérvkötő a legtekintélyesebb eszenben, nem csúszik, em gyakorol kelemen nyomat és elavosítja az eddigi sérvkötők hiányát.

Árak:
egyoldalú 6 frt
kétoldalú 12 frt

Gyáramban (alapított 1878) készülnek ezenkívül: műabak, műkezek, járő- és nyújtó-gépek, egyenestartók (Hessing-féle rendszer), orthopädiái fűzők, haskötők, görseérharisnyák és mindenféle gummiárak urak és hölgyek részére.

Megrendeléseket pontosan és diszkrétan eszközöl:

Keleti J.

orvos sebészeti
mű- és kötő-zer gyáros

BUDAPEST, IV. Koronaherceg-
utca 17.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.
3-16

20% engedményt kap mindenki.

GUMMI

és halhólyag, az egyedüli legbiztosabb, legmegbízhatóbb, és teljesen ariatmatlan, gyorsan és könnyen alkalmazható **óvszer** férfiak és nők részére. Ára tuczonként eredeti **parisi** minőségben frt 1.—, 2.—, 3.—, 4.—, 5.—, 6.—, 7.—, és frt 8.—. **Bouts americ.** tuczalja frt 3.—, 4.— és frt 5.—. **Női óvszerek:** Hasso tanár-féle frt 2.—, Mensinga tanár-féle frt 2.50, dr. Earlet féle frt 3.— darabonként. Ezen női óvszerek százszor is használhatók.

Hölgy szivacsok, valódi parisi, tuczonként frt 2.—, 3.—, 4.—, 5.— és frt 6.—.
Diana óv havi kötő nőknek, legjobb a világon, drbja frt 2.50.

Kimerítő árjegyzék zárt borítékban ingyen és bérmentve. Megrendeléseket pontosan és diszkrétan eszközöl utánvet mellett vagy a pénz előleges beküldése után.

J. REIF.

Bécs, Brandstätte 3.

1881-ben alapított hírneves hígeniai specialista cég.

ki a hirdetésre hivatkozik!

Hirdetések

jutányos áron

felvétetnek

e lap

kiadóhivatalában.

Üzlethelyiség változtatás.

Alólirott Morgos József

a m. kir. csendőrség szerződött szabója, Kaposvárott, már évek óta fennálló

szabó üzletemet

a vármegyeház melletti bolthelyiségbe helyeztem át.

Midőn erről tisztelt vevőimet, valamint a nagyérdemű közönséget értesiteniszerencsém van, egyszersmind tudomására hozom, hogy raktáron tartok mindennemű

katonai és egyenruházati

felszereléseket.

Egy éves önkéntesi czikkeket,

saját készítményű

utazó bundákat.

Mérték szerint készítek a raktáromon levő

bel- és külföldi szöveteiből polgári ruhákat

a legújabb divat szerint és a legjutányosabb árak mellett, sokkal olcsóbban, mint bárki más; — mit lehetővé tesz azon körülmény, hogy új üzlethelyiséget tetemesen olcsóbb áron bírom bérbe, mint az eddigi volt.

Számos látogatást és megrendelést kérve maradok Kaposvárott

tisztelettel

MORGOS JÓZSEF

szabó mester.